

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθνηνικό κωμικό

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΛΑΘΗΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο πλούσιος Ἀθηναῖος μεγαλόμπορος Μπιρλιάντης βρίσκεται οικονομικῶς στὸ χείλος τοῦ κρημνοῦ. Ἐχει πτωχεύσει, χρωστᾷ μεγάλα ποσά, τὸν περιμένει ἡ δυστυχία, ἡ φυλακὴ, ἡ ἔπιμια!... Ἐνα μόνον μέσον σωτηρίας ὑπάρχει. Νὰ παντρευτῆ ἡ κόρη του Φλώρα. Ἐνα ἐξωτικὸ λουλουδιὸ ἀμορφιάς — τὸν βασιλοπούλο βιομηχανοῦ Κωστὴ Ἀρτέμιη. Ἐνα ἐξηγιστῆρ χήρο, ποῦχει πεθάνει ἡ γυναίκα του μὲ τὴ σκληρότητα καὶ τὴν ἀπανθρωπία του κι' ἔχει παιδιὰ εἰκοσι ἑπτά. Ὁ Ἀρτέμιη, ποὺ λαχταράει τὴ Φλώρα, κάνει τὴν πρόταση αὐτῇ στὸν Μπιρλιάντη. Κι' ὁ δυστυχὸς πατέρας, μετὰ λύπης, ἀποδέχεται τὴν πρόταση τῆς κόρης του καὶ τῆς τ' ἀποκαλύπτει ὅλα, μὲ βουρκωμένα μάτια. Ἡ Φλώρα ξαγνιάζεται, κλαίει, σπαράζεται, μὰ δέχεται στὸ τέλος νὰ θυσιαστῆ χάρην τοῦ πατέρα της, χάρην τῆς οικογενείας της. Καὶ τὴν μεθεπομένη συναντᾷ ἕναν νέο, τὸν Μίμη, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε ἀρχίσει νὰ πλεχθῆ τὸν τελευταῖο καιρὸ ἕνα ἰδανικὸ εἰδύλλιο, καὶ ἀποφασιζεὶ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν της καὶ νὰ τὸν χαιρετήσῃ γιὰ τὴν τελευταία φορὰ. Μὰ ὁ Μίμης δὲν συγκινεῖται καθόλου καὶ ἡ Φλώρα γυρίζει σπιτί της πρὸς ἀπελπιωμένη καὶ ἀπογοητευμένη ἀπ' ὅλα. Ἀποφασίζει δὲ πλεὺν ὅ' αὐτοκτονήσῃ τὴν παραμονὴν ἀκριβῶς τοῦ ἀταίριαστοῦ γάμου της καὶ κλέβει γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἕνα περίσσοφο ἀπ' τὸ συρτάρι τοῦ πατέρα της. Στὸ μεταξύ αὐτὸ ἐπισκέπτεται ἡ Φλώρα ὁ Ἀρτέμιη κατ' ἐπανάληψιν. Στὴν τελευταία τοῦ μάλιστα ἐπίσκεψιν παίρνει μαζί του καὶ τὸν γιού του, τὸν Λεάνδρο. Ὁ Λεάνδρος Ἀρτέμιη κάνει πολὴ καλὴ ἐντύπωση στὴ Φλώρα. Εἶνε μιά χρυσὴ καὶ ποιεμένη καρδίαν, σαν τὴ δική της. Μὰ ἐνῶ μιλοῦν, ἡ Φλώρα ἀντιλαμβάνεται ὅσαον τὸν Ἀρτέμιη νὰ κутτατὸ τοῦ γιού του μὲ ζήλια, μὲ κακία. Αὐτὸ τὴν τρομάζει, τῆς γεννεῖ διαφορῶς ὑποψίας καὶ ἀποφασίζει νὰ μάθῃ λεπτομερῶς πὰν ὅτι φέρονα τὸν Ἀρτέμιη. Πηγαίνει λοιπὸν κι' ἐπισκέπτεται τὴν κ. Ρεντίνη, φίλη τῆς μωῦας της καὶ ἐμπιστὴ φίλη τῆς μακαρίτισσας ἀδελφῆς τοῦ Ἀρτέμιη. Ἀπ' τὴν Ρεντίνη μαθαίνει ἡ Φλώρα πὺν τραγωδίαν τῆς γυναίκας τοῦ Ἀρτέμιη, τὴν ὁποῖα ὁ ἄνδρας της σκότωσε ἕνα βράδυ, χωρὶς ἀφορμὴ σχεδόν, γιὰ τὴν ζήλια φρικτὰ. Τὸ τρομερὸν αὐτὸ κακοῦργημα ἔμεινε κρυφὸ, γιὰτὶ ἡ ἴδια ἡ ἐτοιμοθάνατη ζήτησε νὰ μὴ καταγγεῖλαι τὸν θοητὰ ἀδελφὸ της, χάρην τοῦ παιδιοῦ της... Ἀπελπιωμένη πρὸ πολὺ τὴν Φλώρα, γυρίζει σπιτί της, μὲ τὴν ἀπόφασιν ὅ' ἀποφύγῃ τὴν ἔνωσιν της μὲ τὸν Ἀρτέμιη καὶ σκέψασιν τῆς ὁμοῦ αὐτῆς τῆς ἀνταρτίαν μιά ἀπρόσθη συναντήσῃ της μὲ τὸν Λεάνδρο.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—“Ὁχι, Λεάνδρε, δὲν πειράχτηκα. Τὸ ἐνδιαφέρον σου γιὰ μένα εἶνε πολὺ εὐγενικὸ καὶ σὰς εὐχαριστῶ, ὦ σὰς εὐχαριστῶ πολὺ!” Ἀλλά...

—“Ἀλλά;

—“Γιὰτὶ ζητᾷτε νὰ μάθετε τὶς σκέψεις μου; Τί σὰς ἐνδιαφέρει μιά πονεμένη καρδιά;

—“Τί μ' ἐνδιαφέρει, λέτε;

—“Ναί.

—“Ἐτάσσε ἄδικη, δεσποινίς. Μ' ἐνδιαφέρει γιὰτὶ ἡ πονεμένη αὐτῆς καρδίαν εἶνε δική σας.

—“Κι' ὁμοῦς...

—“Τί θέλετε νὰ πῆτε;

—“Ἐίμαι μιά ξένη γιά σας.

—“Ξένη!... Σέεις ξένη!... Δέν...

—“Τί θέλετε νὰ πῆτε;

—“.....
—“Δέν μιλάτε; Κι' ὁμοῦς μαντεύω τὴ σκέψιν σας.

—“Τὴν μαντεύετε; Τόσο τὸ καλύτερο.

—“Ναί, κ. Λεάνδρε. Θέλατε νὰ πῆτε πὸς πρόκειται νὰ γίνω αὔριο μητέρα σας.

—“Ἀκριβῶς. Αὐτὸ ἤθελα νὰ πῶ.

—“Κι' ἂν αὐτὸ ποὺ πιστεύετε κι' ἐλπίζετε, δέν συμβῆ;

—“Δέν εἶνε δυνατὸν. Δέν μιλάτε σοβαρὰ.

—“Μιλῶ πολὺ σοβαρὰ.

—“Ὁχι, ὄχι, δεσποινίς Φλώρα. Σὰς παρακαλῶ, σὰς ἰκετεύω, μὴν τὸ λέτε αὐτὸ, μὴν τὸ σκέφτεστε καθόλου. Ἀλλάξατε γνώμη;

—“Ὁχι, ὄχι, δέν πρέπει...δέν πρέπει...
—“Ἐνδιαφέρεστε, λοιπὸν, τόσο γιὰ τὸν πατέρα σας;

—“Τὸν πατέρα μου; Ὁχι.

—“Τότε;

—“Στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς συνομι-

λίας μας, ὁ Λεάνδρος σταμάτησε ασατισμένος.

—“Γιὰτὶ σωπάσατε; τὸν ρώτησα. Ζητᾷτε νὰ σὰς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου κι' ὁμοῦς κρατᾷτε κλεισμένη τὴ δική σας καρδιά Ὁ Λεάνδρος ἀναστάναξε.

Τὸν κούταζε στὰ μάτια, περιμένοντας νὰ μιλήσῃ. “Ἦθελα, τὸ ἤθελα πολὺ νὰ μάθω τὶς σκέψεις σου.

Εὐτυχῶς οἱ δισταγμοὶ τοῦ δέν κράτησαν πολὺ. Κούνησε λυπημένα τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ εἶπε:

—“Ἔστω... Θὰ σὰς πῶ τί σκέφτομαι. Θὰ σὰς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου, ποὺ τόσα χρόνια κρατᾷ κλειστή. Θὰ σὰς μιλήσω μὲ εὐλικρίνεια. Θὰ σὰς πῶ τί ἐλπίζω. Καὶ τότε...τότε εἶμαι θεόθεος, πὸς ὄ' ἀλλάξετε καὶ σεὶς γνώμη.

—“Λέτε;

—“Ἦθελαι, ὁ θέβαιος, δεσποινίς.

—“Ἔστω, σὰς ἀκούω.

—“Ὁ Λεάνδρος ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε νὰ μιλά, μὲ φωνὴ ἀργή, θαθεῖα καὶ συγκινημένη:

—“Δέν εἶχα ὡς τώρα, δεσποινίς, μοῦ εἶπε, κανένα πῶθο. Εἶμαι νέος κι' ὁμοῦς ζῶσασ ὡς χτές μηχανικά. Ζῶσασ μοιραῖα. Πολλὰς φορές μάλιστα σκεφτόμουν μὲ ἀνακούφισιν τὴ λύσιν τῆς αὐτοκτονίας. Ναί, θῆθελα νὰ πεθάνω καὶ νὰ θρεθῶ κοντὰ στὴ μητέρα μου, στὸν κόσμο ποὺ ζῆ μακριὰ ἀπ' τὴ ζωὴ αὐτῆ, τὸν τόσο μαυρὸν καὶ χυδαῖον. Εἶχε τόσο ριζώσει μάλιστα ἡ ἰδέα αὐτῆ στὸ μυαλὸ μου, ὡστε δέν θ' ἀργοῦσα νὰ πεθάνω μὰ μέρα μ' ἕνα ὁποιοῦδήποτε τρόπο. Μὴν τὰ πάρете ὄλ' αὐτὰ γὰρ ρωμαντισμοῦς. Σὰς λέω τὴν ἀλήθειαν κ' ἴσως ὄχι δλόκληρη...

—“Σὰς πιστεύω, Λεάνδρε.

—“Μὲ πιστεύετε;

—“Ναί, σὰς πιστεύω ἀπολύτως.

—“Σὰς εὐχαριστῶ, δεσποινίς Φλώρα. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ.

“Ἐτοὶ λοιπὸν εἶχαν τὰ πράγματα, ὄ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι τῆς ἀπογνώσσεως θριασκόμεν, ὅταν, τελευταῖα, ὁ Θεὸς ἔβριξε καὶ πάνω σὲ μένα μιά ἀκτίνα φωτός, μιά ἀκτίνα παρηγορίας. Καὶ τὸ φῶς αὐτὸ, ἡ παρηγορία αὐτῆ, ἡ γλυκεῖα αὐτῆ ἐλπίδα εἰσα-

—“Ἐγώ;

—“Ναί, σεῖς.

—“Πῶς; Τί θέλετε νὰ πῆτε;

—“Ἐἶνε ἀπλούστατο, δεσποινίς. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦμαθα πὸς πρόκειται νὰ γίνετε μητέρα μου, ἀρχισα νὰ ἐλπίζω. Δέν σὰς εἶχα ὄη ἀκόμα. Δέν σὰς γνώριζα. Κι' ὁμοῦς ἐλπίζω. Κι' ὅταν ἤρθα μὲ τὸν πατέρα μου σπιτί σας, ὅταν σὰς γνώρισα, εἶδα πὸς δέν εἶχα πέσει ἔξω. Ἡ ἐλπίδα μου μεγάλωσε. Τὸ θάρρος μου γιὰ τὴ ζωὴ ἐτονώθηκε. Ξαναγεννήθηκα, δεσποινίς, κι' αὐτὸ τὸ χρωστῶ σὲ σὰς, μονάχα σὲ σὰς. Ἡ σκέψιν πὸς θὰ γινόσαστε μητέρα μου, μ' ἔκανε νὰ θλέπω πειὰ τὴ ζωὴ ὄραϊα. Ἀν

θέλω λοιπὸν νὰ γίνετε γυναίκα τοῦ πατέρα μου, ἡ ἐπιθυμία μου αὐτῆ, ὁ μοναδικὸς μου αὐτὸς πῶθος δέν ἔχει καμιά σχέση μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ γίνῃ σύζυγος σας. Δέν φροντίζω γιὰ τὴν εὐτυχία κανενὸς ἄλλου, παρά μονάχα γιὰ τὴν δική μου.

—“Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς διακόψω;

—“Μάλιστα.

—“Δέν νομίζετε, πὸς ἡ ἐπιθυμία σας αὐτῆ εἶνε λιγάκι ἐγωϊστικὴ;

—“Ὁχι, δεσποινίς Φλώρα. Θὰ ἦταν ἐγωϊσμός ἐκ μέρους μου, ἀν' ἐρχόμουν καὶ σὰς ἔλεγα στὰ καλά καθοῦμενα: Ἐπαντρευτῆτε τὸν πατέρα μου! Ἐγὼ ἀνάγκη ἀπὸ μιά μητέρα. Μὰ δέν συνέβη τίποτε τέτοιο. Τὰ πράγματα ἤρθαν μόνον τους ἔτσι. Μήπως ἔχω ἄδικο;

—“Ὁχι. Ἀλλά ἀγνωεῖτε ἴσως τους λόγους ποὺ μ' ἀναγκάζουν

Βαθεῖα συγκινημένος, μοῦ φίλησε τὸ χέρι...

νά παντρευτώ τόν πατέρα σας.

—Δέν τούς άγνοώ, δεσποινίς.

—Τούς ξέρετε;

—Ναί, τούς ξέρω.

—Κί' εξακολουθείτε νά έπιμένετε, πώς ζνας τέτοιος γάμος, είνε εϋτυχία γιά μένα;

—"Ισως... Ποίος ξέρει; "Επειτα εκεί πούφτασαν πειά τά πράγματα, δέν χωράει καμμία άρνησις. Κί' είμαι θέβαιος πώς θα κάνετε ως τό τέλος τό καθήκον σας. Σας παρακαλώ γι' αυτό, μ' όλη μου τήν καρδιά. Γενήτε μητέρα μου. Θα μου χαρίσετε τήν πιο μεγάλη χαρά του κόσμου...

Τά λόγια του μέ συγκινήσανε βαθειά.

—Όστόσο, δέν ήξερα τί ν' άπαντήσω.

Κρατούσα σκυμμένο τό κεφάλι μου κί' όμως έμάντευα ότι μέ κνττούσε κατάματα, ότι κρεμόταν άπ' τά χείλη μου...

Πέρασαν έτσι αρκετά δευτερόλεπτα σιωπής.

'Η καρδιάς και τών δυό μας χτυπούσαν μ' άγωνία.

Τέλος τών άκουσια νά μου ψιθυρίζη:

—Δέν μου άπαντάτε, δεσποινίς φλώρα;

—Θέέ μου, τί νά σας πώ;

—Σας έλύθησα, μήπως, χωρίς νά τό θέλω;

—"Ω, όχι, κάθε άλλο μάλιστα.

—Δέν συνηγορώ γιά τόν πατέρα μου, δεσποινίς, πιστέψτε με. Μιλώ γιά σας, γιά μένα. Δεχθήτε τόν γάμο αυτόν. Δεχθήτε τόν γάμο τόν πατέρα σας. Και σας υπόσχομαι, πώς θα εϋτυχίσετε.

Θά θρίσκωμαι πάντα στο πλευρό σας και κανένας δέν θα τολμήση νά σας ληπήση. Θα σας σέβωμαι και θα σας λατρεύω...

—Παιδί!... ψιθύρισα.

—"Ω, μή μέ λέτε παιδί!... 'Υπόφερα πολλά! Είμαι σέ θέση νά καταλαβαίνω τί θα σάς χρωστάω, γιά τό καλό που θα μου κάνετε...

—Κί' όμως, ξεχνάτε κάποιον, κ. Λεάνδρε.

—Ποιον;

—Τόν πατέρα σας.

—Δέν τόν ξεχνάω, Ξέρω όμως καλά, πώς θα σας αγαπά. Σας αγαπά κιόλας...

Κούνησα τό κεφάλι μου αδιάφορα.

—'Εχετε δικήν νά άμφιβάλλετε, μου είπε. Ναί, ό πατέρας μου φάνηκε σκληρός ως τώρα. Μαζί σας όμως θ' αλλάξει. Είμαι θέβαιος γι' αυτό. 'Αφήστε με λοιπόν νά έλπίζω. Σας παρακαλώ...

Τά λόγια του ήσαν γεμάτ' πόνο.

Καί ος μέ μιά στιγμή, χωρίς νά καλοσκεφτώ τί λέω, του ψιθύρισα:

—'Ελπίζετε!

'Η γαρά πούλαμψε στό μάτια του, μόλις άκουσε τή λέξι, αυτή που τόσο στανάα τήν ψιθύρισα, ήταν άνέκφραστη. Τρελλός από χαρά, μή γνωρίζοντας κί' αυτός τί κάνει, πάνω στην παραφορά του, σηκώθηκε, και βαθειά συγκινημένος, μου φίλησε τό χέρι.

Κοκκίνισα όλόκληρη κί' άρχισα νά τρέμω. Μα ό Λεάνδρος δέν πρόσχε πειά σέ τίποτε. "Αρχισα νά μιλάω, νά μιλάω, παραξαισιμένος από εϋτυχία:

—Θά διητε, δεσποινίς φλώρα, μου είπε, πώς θα ήρθε τήν εϋτυχία, εκεί που δέν τήν περιμένετε. Θα έισθε ή μητέρα μου, ή άγαπημένη μου μητερούλα. Δέν θα φεύγω στιγμή από κοντά σας. Δέν θα σας ληψώ ποτέ. Ναί, ό πατέρας μου είν' άπότομος. Πολλές φορές μου μιλάει, σάν νά μήν είμαι παιδί του. Μα τό μέλλον είνε δικό μου. Είμαι μεγάλος πειά και δέν θα του έπιτρέψω νά σας ληπήση. Θα ζω πειά μονάχα γιά σας. Γιατί γίνεστε αίτία νά πραγματοποιηθή τό μεγαλύτερο όνειρο τής ζωής μου. 'Αποκότ' μιά μητέρα, τή μητέρα που δέν έχάρηκα...

Τά μάτια του θουρκώσανε.

Είχα συγκινήθη κί' έγώ τόσο, ώστε μουρχόταν ν' άρχισω νά κλαίω. Λίγο ακόμα άν εξακολουθούσε νά μιλάω, θα μέ παίρνανε τά δάκρυα, τά όποια μέ δυσκολία συγκρατούσα. Γι' αυτό, γιά νά δώσω ένα τέλος στην πνευμένη του φλυαρία, του είπα:

—Σωπάτε πειά. "Ας μή μιλάω γι' αυτό τό ζήτημα. Θα γίνω, δτι είνε μοιραίο νά γίνω.

'Η λέξι μοιραϊός τόν εάφνισε.

Γύρισε και μέ κτύπησε παράξενα.

—Όχι δ,τι είνε μοιραίο, είπε, αλλά δ,τι πρέπει, ζ,τι είνε σωστό.

—'Εστω, δ,τι είνε σωστό.

'Η ώρα είχε περάσει.

Κ' ή σκέψι μου πήγε άξαφνα στον 'Αρτέμη. Τί θα έλεγε, άρα-

γε, τί θα σκεφτότανε, άν μας έβλεπε αυτή τή στιγμή, άν άκουγε όλα όσα είπώθηκα μεταξύ μας;

Είχα τήν ύποψία, ότι ό 'Αρτέμης δέν άδιαφορούσε μόνον γιά τό γιοί του, αλλά και τόν ξέρηλευ...

"Όλες αυτές ή σκέψεις μ' έκαναν νά φοβούμαι και νά διαστάζω...

Ό Λεάνδρος, μέ τήν άφελεία του και τήν καλή του καρδιά, μου μιλούσε γιά τήν μελλοντική μου εϋτυχία, χωρίς νά σκέπτεται τόν χαρακτήρα του πατέρα του, τό μίσος που ύπάρχεν άνάμεσό τους.

Τί θα γινόταν άν στο μέλλον ό 'Αρτέμης άρχιζε νά ζηλεύη φανερά και σοβάρά πειά τό γιοί του;

Τό σπiti θα κατανούσε, γιά όλους μας, σωστή κόλασις!...

—Τί σκέπτεσαι, δεσποινίς φλώρα; μέ ρώτησεν ό Λεάνδρος.

—Φοβούμαι! του άπάντησα αγά.

—Φοβόσαστε; Τί;

—Τά πάντα... Το μέλλον... Τους ανθρώπους...

—"Ω, δέν έχετε δικήν. Οί φόβοι σας αυτοί είνε υπερβολικοί,

πιστέψτε με. 'Η έπιθυμία όλων μας είνε νά γίνετε εϋτυχισμένη και θά γίνετε...

—Είσαστε παιδί, κ. Λεάνδρε. Δέν είνε τόσο εύκολο πράγμα ή εϋτυχία. Είνε ζήτημα άν ύπάρχει καθόλου. 'Εκείνο άν τύχει εϋτυχία, δέν είνε παρά ή στιγμή, ή λίγες στιγμές που κοπάζει μέ-

σα μας ό πόνος και ή συμφορά.

Τά λόγια του τόν έλύτησαν.

Τό κατάλαβα καλά αυτό. Και γιά νά μήν τόν άφήσω νά φύγη λυπημένος, του είπα:

—"Ας είνε... Κανένας δέν μπορεί νά ξέρη τί του έπιφυλάσσει τό μέλλον. Πιστεύω στά λόγια σας, θασιζώμαι στις ύποσχάσεις σας κί' έλπίζω νά πραγματοποιηθή ό Θεός τους πόθους μας...

'Η έλπίδα είνε τό καλύτερο πράγμα στή ζωή. "Ας έλπίζουμε...

Είχα κουραστή.

Αίσθανόμουν τήν ανάγκη νά μείνω μόνη.

Ό Λεάνδρος τό κατάλαβε. Σηκώθηκε, μέ χαριτέψκε κί' έφυγε...

[Απ' τό 'Ημερολόγιό τής

Φλώρας Μπριλλάντη]

Συνέχεια.—

Είνε ζήτημα άν θρέθηκε ποτέ

καυμία νέα στή δύσκολη και τρα-

νική θέσι μου. Πρέπει νά διαλέ-

ξω ένα από τά δύο. "Η τό γάμο

ή τό θάνατο!... Κί' όμως δέν τολ-

μώ νά πάρω μιά άπόφασι.

Χθές μέ κάλεσε πάλι ό πατέ-

ρας μου στό γραφείο του. Μου

έξήγησε πώς καταλαβαίει και

συναισθανεται τή θυσία μου και

μέ παρεκάλεσε ν' άρχισω νά έτοιμαζώμαι γιά τόν γάμο.

—'Εκτός...άν άλλαξεις γνώμη, παιδί μου, μου είπε στό τέλος.

Θάθελα νά πώ όχι, νά του άνοιξώ τήν καρδιά μου, νά του πώ όσα μου διηγήθηκε ή κ. Ρεντίτη, μα δέν είχα τό θάρρος, δέν είχα τή δύναμι.

—Σέ βλέπω πολύ λυπημένη τόν τελευταίο καιρό, φλώρα, συνεχώς ό πατέρας μου. Και καταλαβαίνω τήν άφορητή τής λύ-

πης σου. "Αν λοιπόν δέν θέλεις νά γίνη ό γάμος αυτός... "Αν

δέν θέλεις, άς γίνη τό θέλημα του Θεού!...

"Εσκυσα και του φίλησα τό χέρι.

—Σας ύποσέθηκα νά παντρευτώ τόν άνθρωπο που διαλέξα-

τε γιά σύζυγό μου, πατέρα, άπάντησα, άν θα κρατήσω τό λό-

γο μου.

—Φτωχό μου παιδί!... Κί' όμως ύποφέρεσι...

Προσάθησα νά τόν καθησυχάσω και νά τόν πειά, δέν δέν

σκέπτομαι πειά αυτό τό πράγμα, ότι έχω πάρει τήν από-

φασί μου.

Κί' ό πατέρας μου μέ πιστέψε ή έκανε πόες μέ πιστέψε.

—Λοιπόν... Τά Χριστούγεννα, μου είπε.

—Ναί, τά Χριστούγεννα.

—Μπορώ νά τό πώ στους φίλους μας, μπορώ νά τό άνακοι-

νώσω έπισημως;

—Ναί, πατέρα.

—Σ' ευχαριστώ, κόρη μου!

Και μέ φίλησε, βαθειά συγκινημένος.

20 Δεκεμβρίου.—"Όλα είνε έτοιμα γιά τό γάμο.

Πολλοί και πολλές μέ συγγαίρουν από τώρα. Κί' έγώ κάνω

ψεύτικο κουράγιο και τους ευχαριστώ γιά τις εύνες τους.

Τά δώρα του κ. 'Αρτέμη πέφτουν άπάνω μου θρογί

('Ακολουθεί)

—Μου μιλάει σάν νά μήν είμαι παιδί του...